

OPEN

Thé Lau

Open

DE TEKSTEN 1979-2014

Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

© Thé Lau, 2003/2014
© CAROS, 2003/2014
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2014
© Peter Slager, Bart Steenhaut, 2003/2014
Omslagontwerp: Dog and Pony
Auteursfoto: © Paul Levitton
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488
ISBN 978 90 488 (e-book)
NUR 306

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

EEN SOORT THUISKOMEN

Komt de tijd dat je de warmte vindt

Komt de tijd dat je de warmte voelt

Vaak reis je in cirkels. Je gaat op weg, en vroeg of laat kom je weer uit op het punt waar je begon. Ouder en wijzer, dat wel, maar onmiskenbaar weer dicht bij het begin. Op welke manier dan ook...

Op een mooie voorjaarsdag in 1992 hoor ik op de radio een lied. Ik ben op dat moment op bezoek bij een vriend, op een studentenkamer in Utrecht. Het lied is van The Scene, het heet 'Zuster'. We luisteren, en in die vier minuten raak ik ervan overtuigd dat het dus kán, zingen in het Nederlands en toch rock & roll maken. In datzelfde moment ligt de kiem van een plan, een plan dat in de daaropvolgende weken snel rijpt. Ik ga een nieuwe band beginnen, die zich, anders dan al mijn andere bandjes, nu eens niet zal bedienen van slecht Engels, maar van Nederlands. Al heb ik dan nog nooit een liedtekst geschreven, ik weet dat het goed zal komen.

De band komt er inderdaad, en wordt later Bløf gedoopt.

Na een aarzelende start gaat het goed met de band. Heel goed zelfs. Op een dag ontmoeten we de schrijver en zanger van 'Zuster'. Een mooi moment. Hij speelt een paar keer met ons mee, en wij met hem. Bij die gelegenheden ontstaat er iets van vriendschap. Het drinkt goed wijn met Thé, of whisky.

En het praat gemakkelijk, net zoals het gemakkelijk speelt. Het is inmiddels tien jaar later, 2002, en ik verbaas me erover dat er weer een cirkel rond is.

Maar het kan altijd ronder. Die zomer bellen Thé en ik nog even met elkaar, vlak voordat ik op vakantie ga naar Italië. Heen gaat de route door de Fréjus-tunnel, terug langs de kust richting Zuid-Frankrijk en bij Ventimiglia de grens over. 'Ik vier mijn verjaardag in Menton, aan de andere kant van de grens. Mijn zus woont daar. Kom langs als je zin hebt,' zegt Thé.

De dag voor het feest strijk ik met vriendin en kind neer in een hotel in Menton. De volgende ochtend tijdens het ontbijt bel ik Thé. We gaan hem en zijn gezin ontmoeten bij het bastion, kan niet missen. En dat klopt.

Het is wel gek, zo'n weerzien in de Franse zon in plaats van backstage bij een feesttent ergens in een natte Nederlandse polder. Op een terras omringd door de onvermijdelijke platanen legt Thé uit dat hij door zijn zus, die hoog in het oude deel van Menton woont, naar beneden is gestuurd. Zij treft voorbereidingen voor het feest.

's Middags gaan we omhoog, de berg op. Daar ontmoet ik Coon, de zuster van Thé. En pas dan realiseer ik me dat dit 'Zuster' is, de vrouw die in zekere zin mijn leven een vreemde maar aangename bocht heeft laten maken, die loopt van een Hollandse studentenkamer tot op een berg in Menton. Ook dat moet gevierd worden, onder de bougain-ville, met veel wijn. De hele dag voel ik mij op een rare manier thuis, op een plek waar ik nooit eerder ben geweest.

Later, als het donker is en de meeste gasten al naar huis, zingt Thé 'Send In The Clowns'. Wij luisteren, en ik besluit dat dit een mooi moment is om naar beneden te gaan. De familie

Lau staat erop ons te vergezellen tot het hotel. Coon twijfelt, kan ze er nog bij in de wagen? Thé neemt haar bij de arm. Als ik de vrolijke auto met lachende vrouwen en pratende mannen de berg af stuur, heb ik steeds dat ene refrein in mijn hoofd:

‘Zuster, zuster, ga mee!’

Peter Slager

IK BEN BANG VAN THÉ LAU

Ik ben bang van Thé Lau. Niet zozeer omdat er een geweldenaar in hem schuilt die ieder conflict desnoods met harde hand naar zijn voordeel plooit, en al evenmin omdat hij driftbuiën heeft zodra het even dreigt tegen te slaan. De afgelopen jaren heb ik hem immers leren kennen als een aardige, rustige man die graag boeken leest en een goed glas wijn weet te waarderen. Nee, het is een angst van een heel andere orde. Telkens hij een nieuwe cd uitbrengt lijkt Thé immers haarscherp te verwoorden wat zich het jaar voordien in mijn bestaan heeft afgespeeld. Het kan haast niet anders of hij luistert mijn telefoongesprekken af, snuffelt in mijn dagboeken en spookt als een geest door de kamers van mijn thuis. Geen detail is hem ontgaan; elke gedachte weet hij met een onthutsende precisie tot een zin te kneden.

Vanzelfsprekend heeft hij wel wat beters te doen dan zich in te laten met het privéleven van andere mensen, maar het zegt alleszins iets over zijn capaciteiten als songschrijver wanneer hij zulke paranoïde gevoelens weet los te weken. Thé Lau is dan ook niet de eerste de beste. Hij verstaat de kunst om het gewicht van zijn woorden tot op de milligram af te wegen, en schrijft met een taalgevoel dat je zelden tegenkomt in het beperkte idioom van een popsong. Met een paar eenvoudige pennentrekken schetst hij een wereld waar je je als luisteraar meteen mee kunt identificeren. Ik stel me voor dat hij in z'n lange overjas langs de Amsterdamse grachten slentert en daar

af en toe een paar woorden noteert die dan later – thuis – zullen uitmonden in alweer een nieuw lied. Een lied over dromen, verwondering, tederheid en onvervuld verlangen. Over een lichaam dat al ligt terwijl de geest nog rechtop staat. Over het niemandsland tussen eerlijkheid en tact. Over de kleine stille strijd die het leven elke dag weer is. En over dat ene onderwerp waar alles al over gezegd is maar nog zo veel over te vertellen valt: de liefde. Soms snijdt Thé in zijn werk thema's aan die het bevattingsvermogen van iedere gewone sterveling overstijgen: vriendschap, de beschaving, de ondraaglijke lichtheid van het bestaan... Maar nooit komen er grote gebaren aan te pas, of laat hij zich daarbij verleiden tot overdreven drama en protserige dramatiek.

Zijn concerten blijven intense gebeurtenissen, maar hoe groots ook het moment: hij blijft een man van het understatement. Thé heeft me ooit verteld dat de moeilijkste momenten tijdens een optreden de passages tussen de songs zijn, wanneer hij verondersteld wordt iets te zeggen tegen het publiek. Omdat hij in dergelijke omstandigheden haast niet anders kan dan open deuren intrappen of een of ander sloganesk cliché van stal halen. Toch heeft hij dat de voorbije twintig jaar wonderwel vermeden. Misschien is het een interessante denkoefening om je voor te stellen hoe de Nederlandstalige rock er vandaag uit zou zien zonder Thé Lau en The Scene, maar zelf wil ik er alvast niet aan beginnen. Want in dat geval zou ik platen als 'Blauw', 'Marlène' en 'De God van Nederland' moeten missen. En dat is wat mij betreft alvast geen vrolijke gedachte, omdat ze boordevol songs staan waarin je de polsslag van de rock-'n'-roll kunt voelen. Die nummers hebben – vergezeld door de kracht van gitaar, bas, drums en keyboards – hun deugdelijkheid al ten overvloede bewezen. Maar ook nu al deze teksten slechts omringd worden door de verpletterende stilte van een wit blad papier, hebben ze niets

aan zeggingskracht ingeboet. Want ook nu weer breekt het angstzweet me uit, voel ik me begluurd en op mijn woorden gepakt. Omdat Thé Lau niet alleen zijn verhaal vertelt, maar ook een beetje het mijne. En als u dat paranoia wil noemen, dan doet u maar.

Bart Steenhaut

INHOUD

New York	17
In de buurt	18
Vreemde in je huis	19
Sabine's gezicht	20
Stil stil stil	21
Kom omhoog	22
Hartslag	23
S.E.X.	24
Uit verwarring	25
Ritme	26
Werk van God	27
Open vizier	28
Rij rij rij	29
Rauw, hees, teder	30
Blauw	31
Iedereen is van de wereld	32
Rigourens	33
De stem die fluistert in de nacht	34
Geloof	35
Brand	36
Tijd is kort	37
Wereld	38
Sex of fantasie	39
Opgejaagd	40
Maan	41

Samen	42
Kans	43
Sta	44
Liefde	45
Open	46
Steenworp	47
Zuster	48
Soldaat	49
Thuis	50
Bevrediging	51
Feest	52
De schaduw van het kruis	53
Beschaving	54
Geef nooit op	55
Dromenlied	56
Mijn straat	57
Recht van bestaan	58
Hard tegen hard	59
De deur	60
Alcohol en tranen	61
Vrienden	62
Bruid	63
Romantiek	64
Vrede	65
Arena	66
Wild en luidruchtig	67
Junkie met talent	68
Hagoe nana succes	70
Slapen dromen zweten	71
Mannenlied	72
Moderne mens	73
Otto's imperium	74
Als het lichaam	77

Marlène	78
Volle maan	79
Kleine stille strijd	80
De geest	81
Wees welkom	82
Rivier	83
Rode aarde	84
Wondermooi	85
Zomaar zonder reden	86
Vreemdeling	87
Horizon	88
De haven	89
Waar mensen wonen	90
Onder aan de dijk	93
De God van Nederland	94
Donder	95
Speel	97
In stilte	98
Het huis waar liefde woont	99
Wrede vrede	100
De vriendschap	102
Vreemd	103
Spiegelmonster	104
We weten niets van de soldaat	105
Triest	107
Draai	108
Idioot	110
Nighthawks	113
Tempel der liefde	114
In vrijheid	115
Strand	116
Lantaarn	117
Meisje van de dromen	119

De vallei	120
Echt	123
Overal	124
Water en vuur	125
Hel	126
Code	127
Stip	129
Drink	131
Dier	132
En dan	133
Slapen	134
De dood	135
Stemmen van Engelen	137
Waar ben ik	138
Parels	139
Dwaallicht	140
Pauwenoog	141
Platina dag	142

NEW YORK

Je wilt mijn lichaam, niet mijn hart
je wilt mijn tong en niet mijn stem
je moet jezelf laten gaan
niet toestaan dat ze je avonden bederven

Je bent een kind van duizend moeders
je bent verwend en verloederd
je moet jezelf laten gaan
je wilt niet toestaan dat ze je avonden bederven
Eerst New York zien
dan sterven

IN DE BUURT

Ik wil zien waar jij naar kijkt
want ik wil weten wat je ziet
met je melancholieke blik
alsof je je een vreemde voelt
die daken en antennes ziet
en altijd in de verte tuurt

En als je nooit meer platen draait
alleen nog maar de herrie hoort
die door ramen binnendringt
en zich een weg naar binnen boort
alleen de kale daken ziet
en altijd in de verte tuurt

Weet, ik ben altijd in de buurt

VREEMDE IN JE HUIS

Traag dwarrelt stof uit je plafond
vormt een wolk in een strook van licht
het lijkt of ik dit eerder heb gezien

Geluid van stof dat ritselt op je huid
percussie bij het tikken van je klok
het lijkt of ik dit eerder heb gehoord

Onze stemmen dalen tot een zacht geroezemoes
zoals iedereen op zondagmiddag zachtjes praat

Het lijkt of ik dit eerder heb gehoord
denkt de jongen per abuis

Ik weet dan wel precies waar alles is
als iets ontbreekt weet ik meteen dat er iets mist
ik ben een vreemde in je huis

SABINE'S GEZICHT

Ik richt me gapend op
en staar naar het theater
de letters van haar naam weerspiegeld in de Amstel
gerimpeld als de afdruk
van haar laken in mijn linkerzij

Sabine's gezicht
onopgemaakt
en haast onwezenlijk voor mij
Sabine's gezicht
ongunstig belicht door de morgenzon
en onweerstaanbaar in de stenen woestenij

Roem maakt dat een vrouw
een stad bekijkt van achter ramen
gejuich brengt geen mens samen met een ander
dwingt haar naar De Kring
en plaatst haar naast de maatschappij